

Песма о животу

Све је бело, снег баш свуда веје,
а у души све црње и црње.
Гледам врапце што су испод стреје,
а у души туга, влада трње.

Напољу се борови зелене,
а мозак ми очај обузима.
У души ми задња нада вене –
и напољу и у срцу зима.

Ветар хуји, све пред собом носи:
моју радост, нежност и доброту.
Кукам као птица на хладноћи:
„Шта ми вреди живет 'у животу?“

Напољу је хладно к'о у души
од жалости моје срце пуца.
У срцу се и задњи мост руши,
ка пропасти моје тело јурца.

Кровови се беле, снег још пада,
а паркови брује од живота,
све се бели осим мојих јада
никог нема, нико ме не чује.

Снег престаде, престаде и хука
у души су мало мање боли
под прозором више није бука,
можда неко чак и мене воли.

Можда воли, рађа ми се нада,
помало се смирујем у кући
пред вратима неко куца сада:
„Смрзавам се, да ли могу ући?“

Приђох кваки и отворих врата
и помогах невољнику томе.
Преста зима да ми срце хвата,
топлота је ту – у срцу моме!

Сада знадем нешто врло битно
што би треб'о да знаде баш свако –
кад помогнеш, ствара ти се нада,
а помоћи другом – то је лако!

Јер помоћи кад другоме треба,
мало кошта, али пуно значи.
Кад гладноме подаш мало хлеба,
ти постајеш од живота јачи.

Јован Торомановић, 76

Основна школа при Математичкој гимназији

Краљице Наталије 37

11000 Београд

наставница: Анђелка Петровић